

турцити, което писмо *Cinia ta книга* (Blue-Book) английска вѣсти, N-ро 3 (1876) ст. 324. „Едвамъ хвърлихми нѣколко тона и крѣпостъ та падна и повече отъ 200 българе хванаха да бѣгатъ. Ми ги прѣслѣдвахми съ гърмежътъ на топовети и на пушкити. Които избѣгнаха нашия огън развалиха се отъ другити баталиони, които бѣха расположени на върховети на планината. Едно малко число сполучи да се спаси; колкото за другити, тии вси чакити погинаха въ тѣхното число са и три попа. На 11-й часъ ми стигнахми побѣдоносно на другий връхъ на планината, безъ да изгубимъ единъ човѣкъ. На другий день ми слѣдвахми походътъ си, като *горѣхми немилостиво много села*, които трѣбоваше да прѣмиснемъ и *откарахми добитѣкътъ*. Отъ тоа добитѣкътъ проводихми 10,000 въ Сръдецъ и оште толкова въ Пазарджикъ безъ да считаши добитѣкътъ, който всакой баталионъ пазеше за свое употрѣбление. Подирь осмъ дни походъ ми стигнахми въ Бѣлюво, дѣго въстаницити се прѣдадоха безъ бой и ги заробихми.

Въ Бѣлюво, Хасанъ паша иска да му платетъ незабавно 45,000 гроша да не бомбардира селото. Женити дадоха нанизити си да допълнетъ исканата сума. 51 робъ се проводиха въ Пловдивъ; 5 отъ тѣхъ умрѣха по пътътъ; много други робѣ се проводиха въ Сръдецъ; между тѣхъ имаше и двама свѣштенника, които ги мѣчиха немилостиво до смъртъ.

Отъ Т. Пазарджикъ, отдѣлението на Хасанъ паша отиде на ю. въ Брацигово, което се брани 6 дни ерешта баши-бузуцити на Мехметъ-Алибеа отъ Пазарджикъ, който прѣди това съенна селата Радулово, Аликичово, Бѣга и Жрѣбичко. Штомъ селанети видѣха редовната войска, поискана да се прѣдадатъ, нъ Хасанъ паша начена да бомбардира селото, което до това врѣме бѣше прѣтърпѣло малка развала. 45 селане се убиха. Когато Хасанъ се опѣти камъ Пловдивъ, баши-бузуцити ограбиха и развалиха селото.

Копрившница е единъ голѣмъ градъ отъ 1,200 къщити на с. и. отъ Панагюриште. Тоа градъ въ сравнение съ другити най-малко пострада, ако и да бѣше най-много компромитиранъ. Той бѣше твърдѣ богатъ; една голѣма частъ отъ жителити му се занимаваха съ правене и съ продаване на небѣлено платно. Прѣзъ зимата неправоилното събиране на бедельтъ и на белгитъ тѣ докара нѣкакви безредници. Младежити гледаха да вмѣкнатъ идеята за въстание между жителити, които на пригърнаха; а първѣницити, като се боаха за доштити слѣдствия отъ въстанието извѣстиха на мюдурьтъ за работити и го молиха да доведе отъ Пловдивъ заптиета. Скоро слѣдъ това кърсердарьтъ Недибъ-ага дойде въ Копрившница, съдруженъ съ 10 заптиета. Штомъ дойде Недибъ-ага запрѣ главатаретити, които бѣха произвели безредниота при събирането на белгитъ и имъ обави, че има заповѣдъ да ги прати въ Т. Пазарджикъ, дѣто власть та искала да ги види, макаръ, че той незнаелъ за това причината.

На 20 априль, споредъ събирането на Мечка, въстаницити наченаха движение, наченаха да удретъ камбаната за да събератъ жителити отъ градътъ, послѣ нападнаха конакътъ и искаха Недибъ-ага, който пустина затворницити. Тии го караха да се прѣдаде, нъ Недибъ-ага имаше военни познания, и бѣ служилъ на унгарски офицери, та сполучи за-въ-часть да тури конакътъ въ отбратително положение и да побѣгне съ заптиета та си подирь нѣколко часа забрана, като изгуби само единъ човѣкъ въ боа. Друго едно заптие убиха вънъ отъ градътъ. Мюдуриньтъ, по свѣтътъ на Недибъ-ага, искаше и той да побѣгне, нъ тии го потнаха и го